

ת"פ 47468/05/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ב.ס., הנאשם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 47468-05-16 מדינת ישראל נ' ס'

בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה אפרת פינק
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

ב.ס. - הנאשם

נוכחים: התובעת עו"ד שרית כץ הנאשם בעצמו בא כוח הנאשם עו"ד פנחס ברזלאי

גזר דין

מבוא

1. הנאשם והמתלוננת היו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום בני זוג שהתגוררו יחד עם בנה הקטין של המתלוננת.
2. הנאשם הורשע, לפי הודאתו, בעובדות כתב האישום המתוקן, בשלושה אישומים, כדלקמן:
 - באישום הראשון הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ובעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
 - לפי האישום הראשון, ביום 21.3.16 התעצבן הנאשם על המתלוננת, הרים קולו ובהמשך אגרף ידיו והניפם באוויר. לאחר שהמתלוננת נכנסה לרכבה, הנאשם ניגש בסמוך למושב הנהג וירק בפניה. הנאשם הפציר במתלוננת לעלות לבית וצעק "אם לא תעלי הביתה לא יהיה לך טוב".
 - באישום השלישי הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
- לפי האישום השלישי, בעקבות המתואר באישום הראשון, הורו שוטרים למתלוננת שלא לפתוח לנאשם את דלת הבית. הנאשם התקשר למתלוננת וגידף אותה, ובהמשך הגיע לבית כשהוא תחת השפעת אלכוהול. הקטין שמע את הדפיקות ופתח לנאשם את הדלת. הנאשם נכנס לחדרה של המתלוננת ונעל את הדלת, וכן חטף למתלוננת את מכשיר הטלפון על מנת שלא תזעיק עזרה. בהמשך הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות מכות אגרוף שפגעו בפניה בעוד היא מנסה להתגונן בכך שנשכה את הנאשם בידו ובעכוזו, אחזה בצווארו ובאיבר מינו, אולם הוא המשיך במעשיו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת המטומה סביב העין עם חתך בעפעף, רגישות בצלעות, המטומה בשד, רגישות בבטן, נפיחות של מרפקי הידיים, חבלות

בכפות הידיים, וחבלה בשפה התחתונה. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי כוחות המשטרה יפרצו לבית.

- באישום הרביעי הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

לפי האישום הרביעי, מספר חודשים קודם לאירועים המתוארים באישומים הנזכרים, התנהל דין ודברים בין הנאשם והמתלוננת, והמתלוננת פתחה את דלת הבית בשל חששה מהנאשם. בהמשך לכך, משך הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו לתוך הבית, דחף את גופה של המתלוננת וכתוצאה מכך הוטחה המתלוננת לרצפה. הנאשם בעט בפניה של המתלוננת וגרם לה המטומות בפנים.

3. לפי ההסכמות בין הצדדים, נשלח הנאשם לשירות המבחן ללא הסכמה עונשית או התחייבות להמלצות שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

4. שירות המבחן הגיש מספר תסקירים בעניינו של הנאשם.

5. בתסקירו הראשון מיום 21.3.17, ציין שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות ולגלות אמפתיה וכי ניכרת גישה תוקפנית כלפי שירות המבחן.

6. בתסקירו האחרון מיום 16.10.17, ציין שירות המבחן כי הנאשם השתלב בטיפול במרכז למניעת אלימות בבאר שבע בחודש נובמבר 2016 ומגיע באופן עקבי למפגשים. הנאשם התקשה תחילה לחשוף מעולמו והגיב בתוקפנות למנחי הקבוצה, אולם בהמשך חל שינוי חיובי בהתנהלותו. להערכת שירות המבחן, הנאשם החל לקחת אחריות על מעשיו. כן הוסיף שירות המבחן, כי משיחה עם המתלוננת עולה כי יחסיה עם הנאשם תקינים וקרובים והיא אינה חשה כל איום מצדו. שירות המבחן ראה חשיבות בהמשך הטיפול והמליץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה לצד צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות.

טענות הצדדים לעונש

7. באת כוח התביעה טענה, שכתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם נפגע הערך החברתי של הגנה על שלמות גופה, בריאותה ובטחונה של המתלוננת בתוך ביתה פנימה. לטענתה, מדובר במספר מעשי אלימות ברף הגבוה, כשהנאשם גרם למתלוננת פציעות קשות והיא נזקקה לטיפול רפואי (ע/ת2; ע/ת3).

8. לטענתה, לאור נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הפסיקה, מתחם העונש ההולם נע ביחס לעבירת האיומים בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים, ביחס לעבירת התקיפה בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים, וביחס לכל עבירת תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, בין מאסר לתקופה של 8 חודשים ובין מאסר לתקופה של 18 חודשים.

9. עוד טענה, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות לביצוע העבירות: מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם התקשה תחילה לקחת אחריות על מעשיו וכי שיתוף הפעולה עם שירות המבחן היה חלקי. בהמשך, הנאשם נרתם לטיפול והחל הליך של שינוי, אולם מהתסקיר לא עולה כי הביע רגשות חרטה ואמפתיה כלפי המתלוננת; מכאן טענה, כי אין מקום לסטייה ממתחם העונש ההולם.

10. לאור האמור, עתרה באת כוח התביעה להטיל על הנאשם עונש של מאסר לתקופה של 12 חודשים, מאסר על תנאי, קנס, התחייבות ופיצויים למתלוננת.

11. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות: הנאשם הודה במיוחס לו והביע חרטה בהזדמנות הראשונה; הנאשם גרוש ומשלם מזונות; הנאשם עובד

ככוח עזר בבית חולים פסיכיאטרי; לפי תסקיר שירות המבחן, הנאשם התגייס להליך של טיפול ומתמיד בו; הנאשם והמתלוננת בזוגיות ולא היו אירועים נוספים; מכאן עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן.

12. בסיפא של דבריו הוסיף בא כוח הנאשם ועתר לביטול הרשעתו של הנאשם. לטענתו, הרשעה בדין תפגע בנאשם ועלולה להוביל לפיטוריו ככוח עזר בבית חולים.

13. בדברו האחרון טען הנאשם כי מה שתואר זה "יכול להיות בימיו לסרט" וכי היה אירוע אחד ולא שלושה אירועים כפי שטענה באת כוח התביעה. לאחר שהדיון הופסק על מנת לבחון אם הנאשם עומד על הודאתו מסר הנאשם, כי הוא מצטער ומתנצל על מעשיו.

14. גם המתלוננת הוסיפה כי היא מבקשת להתחשב בנאשם משום שקשה לה לתפקד בבית בלעדיו.

דין והכרעה

האם יש מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם?

15. עתירת בא כוח הנאשם לבטל את הרשעתו אינה עומדת בתנאים שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1996). סוג העבירות, היקפן, ופגיעתן הקשה בערכים המוגנים אינם מאפשרים ביטולה של הרשעתה. נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן חריגות. לא הוכח כי תיגרם לנאשם פגיעה קונקרטית. מכאן, כי לא מצאתי שמתקיימות נסיבות חריגות לביטול הרשעתו של הנאשם.

מתחם העונש ההולם

16. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצע הנאשם יתחשב בית המשפט בערך החברתי הנפגע מביצוע העבירות, **במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**.

17. כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על שלומן, גופן, שלווה נפש וביטחונן של נשים. הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף גבוה, לאור היקף העבירות, מהותן לטיבן. הנאשם תקף את המתלוננת שלוש פעמים ובשתי פעמים גרם לה חבלות של ממש. גם החבלות עצמן הן חמורות וקשות, כפי שניתן ללמוד מכתב האישום ומהמסמכים שהוגשו לבית המשפט (ע"ת/2; ע"ת/3).

18. יש לקבוע מתחם הולם ביחס לכל אירוע, כאשר המתואר באישום הראשון והשלישי הוא בגדר אירוע אחד מתמשך והמתואר באישום הרביעי הוא בגדר אירוע נוסף. כל אחד מהאירועים אירעו בזמן שונה ובנסיבות שונות.

19. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לאירוע הכולל עבירות של תקיפה, איומים ותקיפה הגורמת חבלה, בנסיבות העניין, מלמדת על מנעד ענישה שנע בין מאסר לתקופה קצרה ובין מאסר לתקופה של 16 חודשים (ראו, למשל: רע"פ 3132/12 **דוד נ' מדינת ישראל** (22.4.12); רע"פ 1923/11 **חטיב נ' מדינת ישראל** (10.3.11); רע"פ 4140/10 **אללה נ' מדינת ישראל** (6.9.10)).

20. מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה, בנסיבות העניין, מגלה מנעד ענישה שנע בין מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית ובין מאסר לתקופה של 9 חודשים (רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מדינת ישראל** (19.11.12); רע"פ 6821/08 **מסרי נ' מדינת ישראל** (18.8.08); ע"פ (מרכז) 249/12 **נועם נ' מדינת ישראל** (9.12.12); ת"פ (רמ') 32056-01-14 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פלוני** (29.12.14); ת"פ (פ"ת) 1637-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.7.14)).

21. לאור האמור, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא האישום הראשון והשלישי, בנסיבות העניין, נע בין מאסר לתקופה קצרה ובין מאסר בפועל לתקופה של 16 חודשים. מתחם העונש ההולם

את העבירה מושא האישום הרביעי נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים.

העונש ההולם בתוך המתחם

22. לקחתי בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

לחובתו של הנאשם עומד בעיקר את עברו הפלילי בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, אולם מדובר בעבר פלילי ישן ובלתי רלוונטי;

לזכותו של הנאשם יש לציין, כי הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן ובכך נטל אחריות למעשיו וחסך מזמנו של בית המשפט; הנאשם אמנם התקשה תחילה להתגייס להליך של טיפול, אולם בסופו של דבר נטל חלק בהליך טיפול ממושך; שירות המבחן המליץ לסיים את התיק בהטלת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור; המתלוננת והנאשם חיים יחדיו והמתלוננת דווחה כי לא היו אירועים אלימים נוספים וביקשה להתחשב בנאשם, הנושא יחד עמה בעול הבית; הנאשם עובד באופן יציב.

23. הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות נוטות לחלקו התחתון של כל אחד ממתחמי הענישה, וזאת בעיקר בשל ההודאה והליך הטיפול שעבר הנאשם. מכאן גם מצאתי להטיל על הנאשם עונש כולל אחד בגין שני האירועים שיש בו כדי לבטא את מכלול העבירות, חומרתן והזיקה ביניהן.

24. אין בידי להיעתר להמלצת שירות המבחן לסיים התיק בהטלת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור, משום שהמלצה זו אינה משקפת את העונש ההולם את מכלול האירועים. מכאן, שלמרות הליך הטיפול שעבר הנאשם, העונש ההולם כולל מאסר בדרך של עבודות שירות.

25. תחילה, הנאשם לא התייצב בפני הממונה. בהמשך מצא שירות המבחן את הנאשם כלא מתאים לביצוע עבודות שירות, וזאת משום שהנאשם ציין כי ביצוע עבודות שירות יפגע במקום עבודתו. אולם לבסוף, בחוות הדעת מיום 1.2.18, נמצא הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

בקביעת משך המאסר בדרך של עבודות שירות, לקחתי בחשבון כי הנאשם מפרנס את המתלוננת ומשלם מזונות לילדיו. לא מצאתי מקום להטיל על הנאשם קנס או לחייבו בתשלום פיצויים, וזאת משום שהנאשם והמתלוננת עודם מנהלים משק בית משותף.

סוף דבר

26. לפיכך, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים, שיבוצע בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 1.2.18. את עבודות השירות יחל הנאשם ביום 19.3.18. מובהר בזאת לנאשם כי כל חריגה מהוראות הממונה עלולה להוביל לנשיאת המאסר בפועל;

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום לא יעבור כל עבירת אלימות כנגד בת זוג.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ח, 07 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

